

[Statsministeren]

bridnet og med bredbånd og alt det dér, og vi skal satse mere på teknologi og bioteknologi. Vi har mange projekter på beddingen, og nu afsætter vi yderligere midler, nemlig ca. 200 mill. kr. til sådanne formål.

Nu gennemføres altså en vis opbremsning af forbrugsudvidelsen. Nogle vil måske sige, at vi har tøvet for længe. Det er i al fald ikke, fordi vi var ængstelige for at gøre det nødvendige, men vi har jo en meget følsom balance at tage hensyn til: samtidig med at vi vil rette betalingsbalancen op, ønsker vi at undgå at afbryde det økonomiske opsving. Man kan altid diskutere, hvornår det rigtige tidspunkt er inde, og nogle synes altså, vi skulle have grebet ind før. Jeg tror, vi rammer rigtigt tidsmæssigt. Men jeg har meget svært ved at tage det alvorligt, når socialdemokratiet kommer til os med den bebrejdelse. De taler nok med dyb bekymring om betalingsbalancen, men de har jo alligevel set det som deres hovedopgave at modsætte sig næsten alt, hvad der realistisk kunne gøres for at rette op på den. De har modarbejdet regeringens indkomstpølitik. De stemmer imod både afgifter og besparelser, og de møder minsandten selv med krav om nye udgifter, der løber op i milliardbeløb.

Det vil jeg gerne minde om i dag den 21. marts 1986, for efter min opfattelse markerer folketinget med sine afstemninger om lidt en historisk begivenhed. I 10 år har vi haft real-lønsnedgang, men i 1986 får vi en lille real-lønsstigning. Det mener jeg er en begivenhed.

Så kan man med rette sige, at nogle får større reallønsstigning end andre. Det er sandt. Vi er mange, som erkender, at de offentligt ansatte – og det er jo store befolkningsgrupper – har haft en væsentlig real-lønsnedgang, især når man måler det over et større antal år. Men de offentligt ansattes store reallønsnedgang fandt nu sted især i perioden før 1982.

Der er nogle af de privat ansatte, som i denne omgang får større reallønsstigning end nogle offentligt ansatte. Hvordan ligger det med forholdet mellem de offentligt ansattes lønudvikling og prisudviklingen? De offentligt ansatte har jo et stift lønsystem. Når jeg nu nævner et par tal til belysning, så omfatter det ikke f.eks. anciennitetstillæg, eller at man rykker op, som f.eks. folkeskolelærerne, i de første mange år hvert andet år på et hø-

jere løntrin. Men jeg vil godt minde om, at i første overenskomstår fik de offentligt ansatte 2 pct. og i det andet overenskomstår 1½ pct. Dertil kommer reguleringen pr. 1. oktober 1985 med 0,4 pct., helt præcis 0,39 pct. Ingen af os kan vide med sikkerhed, hvad reguleringen bliver pr. 1. oktober 1986. Meget taler for, at det kan blive godt 1 pct. Der er altså tale om en lønfremgang i størrelsesordenen ca. 5 pct., og derfor mener jeg, at vi dog kan sige, at de offentligt ansattes lønninger er fulgt med prisstigningerne. Og så skal man huske, at vi jo nu får den forbedring med den nye reguleringsklausul, at også funktionærlønniveauet bliver taget i betragtning.

Må jeg så sige, at jeg har så svært ved at forstå socialdemokratiet i den nye rolle. Og den er jo virkelig ny, for man optræder i disse dage, som om socialdemokratiet aldrig selv havde foreslået eller stemt for afgifter. Derfor har jeg også tænkt mig personligt, når jeg i de kommende måneder skal ud at købe varer, hver eneste gang jeg køber en afgiftsbelagt vare så at sige til mig selv: ja, ja, hvis afgiften er 100, så er de ca. 90 pct. af denne afgift nu alligevel foreslået og vedtaget under socialdemokratiske regeringer. Det er dog kun de sidste 10 pct., du og din regering og det folketingsflertal, som er til rådighed for dig, har ansvaret for. Jeg mener, der ligger en betydelig trøst heri.

Så vil jeg gerne fremhæve én ting til. Nu tages 10 mia kr. ud af omsætningen for at modvirke inflation og en forbrugsstigning, vi ikke har råd til. Men det er penge, som skal ind, uden at det er, fordi vi vil finansiere nye store offentlige udgifter, for det er ikke regeringens politik. Det er penge, som skal ind for at gavne en sund udvikling i samfundshusholdningen.

Jeg nævnte før som en historisk betydningsfuld ting, at vi i dag kan konstatere, at vi formentlig får en lille reallønsstigning i år, første gang gennem 10 år. Må jeg så nævne den anden historiske ting: i dag den 21. marts 1986 vedtager et folketingsflertal en økonomisk lovgivning, som betyder, at for første gang, også i en meget lang årrække, bliver der balance i statsbudgettet.

Med vedtagelsen af påskepakken sikrer vi, at Danmark omsider bliver et overskudsland. Udsigten til de 80 mia kr. i underskud for 1983 forvandler sig nu til, at vi formentlig